

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„RADUJ SE VŠECHNO STVOŘENÍ,
NEBOŤ TY JSI BOHU V JEHO
NEKONEČNÉM MILOSRDENSTVÍ
BLÍŽE NEŽ NEMLUVNĚ
SRDCI MATKY.“

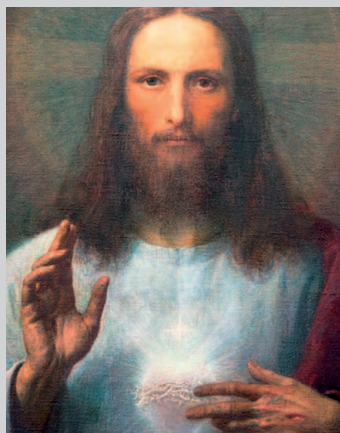
(DEN. 244)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2021
16. ROČNÍK

2

Drazí přátelé,

když během malování prvního obrazu začala sv. Faustyna plakat, že Pán Ježíš na obraze není tak krásný, jak ho viděla ve zjevení, Pán jí řekl: „Velikost tohoto obrazu nespočívá v kráse barev nebo v dovednosti malíře, nýbrž v mé milosti.“ (Den. 313)

Ani naše velikost nevyplývá z toho, co dokážeme, ale z Boží milosti. Bůh nás miluje a přijímá. Je potřeba uvěřit v Boží obraz v nás.

Proto chceme v tomto čísle nejen připomenout, proč a jak vznikl obraz Božího milosrdenství, ale především se zastavit u toho, kdo jsme, a zamyslet se nad identitou, která vyplývá z Božího obrazu v nás. Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření účty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřičice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Martin David	3
P. Jaroslav Brož: Viděli jsme Pána	4
P. W. Zubkowicz SAC:	
Navždy jsme Boží obraz	6
Rozhovor s Mons. Michalem Janochou . . .	10
Poslání a spiritualita sv. Faustyny:	
Omilostněná semínka důvery	
1 / Obraz	14
Korunka s Radiem Proglas	17
Obrazy milosrdného Ježíše	18
Svátek Božího milosrdenství 2021	22
Zemřel Ludvík Kolek	23
Slavomír Peklanský SAC:	
Příprava na IV. kongres	
o Božím milosrdenství / 4	24
Budete mými svědky:	
Blízcí mému srdci	30
Pozvánka na pěší pouť 2021	
/ Exercie Lectio divina	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích . .	39
Nabídka obrazu milosrdného Ježíše	40

„Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem“

– to jsou slova, která čteme v první kapitole první biblické knihy. Tato slova jsou důležitou zprávou o člověku a jeho spojení s Bohem, které je ukryto v jeho přirozenosti. Člověk toto spojení může ve svém životě z nejrůznějších důvodů popřít a Boha odmítnout. Nepřestává však v sobě nikdy nést podobu se svým Tvůrcem, která je příčinou hluboké vnitřní touhy po Bohu. Každý člověk však může toto své spojení s Bohem objevit a své zakotvení v něm dále upevňovat a prohlubovat. Příklady obou takovýchto rozhodnutí není těžké v dějinách najít. Následování hodné jsou určitě příklady života světců, kteří Bohem natolik naplnili svůj život, že se stali jeho viditelným obrazem pro druhé. Takovýmto příkladem je pro mě osobně také před dvěma roky blahořečený pallotin P. Richard Henkes. Viděl Boží obraz v druhých a byl si vědom důstojnosti každého člověka, proto se jasným způsobem vymezil proti šířící se ideologii národního socialismu, která hlásala nadřazenost jedné rasy. Sám se v kněžství natolik sjednotil s Kristem, že se stal pro druhé spolu s Kristem obrazem milosrdného Otce a jeho lásky celou svou kněžskou službou, kterou nepřestal konat ani v extrémní situaci koncentračního tábora. Posiloval spoluvězně útěchou a svátostmi. Dopisy, které psal svým farníkům a známým, zajišťoval, aby ti, kteří na tom v táboře byli nejhůře, alespoň občas dostali nějaký balíček s potravinami na přilepšenou. Nakonec se rozhodl ke službě v bloku, kde byli izolováni ti, co se nakazili epidemií tyfu. Také v těch viděl Boží obraz a nechtěl, aby umírali v nedůstojných podmínkách opuštění ode všech. Touto službou lásky a obětí vlastního života se plně ztotožnil s tím, který je obrazem neviditelného Boha (srov. Kol 1,15). Preji vám, milí čtenáři, ať vám toto vydání časopisu Apoštol Božího milosrdenství pomůže znovu si uvědomit, čím obraz v sobě nosíme a jakým způsobem jsme za něj zodpovědní.

+ **Martin David**

Pomocný biskup ostravsko-opavské diecéze

Viděli jsme Pána

Po prvním setkání se Vzkříšeným svědčí apoštolové Tomášovi, který tehdy nebyl s nimi: „Viděli jsme Pána“ (Jan 20,25). Je to jednoduchá věta, zní velmi obyčejně. A přece můžeme říct, že je do ní vložena všechna síla a přesvědčivost křesťanské misie až do konce světa. Co jiného má církve v tomto světě dělat, než svědčit o svém setkání s živým Kristem?

V biblickém jazyku sloveso „vidět“ neoznačuje jen vnímání věcí zrakově, ale šířeji jakoukoli živou, bezprostřední zkušenost. Ale přestože něco z Boží blízkosti lze zakoušet už tady na zemi, Písmo svaté tvrdí, že Boha na tomto světě vidět nelze. Dokonce Mojžíšovi, který dostal výsadu mimořádného setkání s Bohem, Hospodin řekne: „Mou tvář vidět nemůžeš; žádný člověk nemůže vidět mou tvář a zůstat na živu“ (Ex 33,20). A s určitým kompromisem mu pak slíbí: „Až bude přecházet má velebnost, postavím tě do skalní trhliny a svou dlaní tě zakryji, dokud nepřejdu. Pak svou dlaní odtáhnou a uvidíš mě zezadu, ale má tvář se neukáže“ (Ex 33,22–23). Mojžíš tedy Boha viděl a neviděl. Zakoušel ho víc než kterýkoli jiný Izraelita, ale tato zkušenost Boha byla jakýmsi „pohledem zezadu“. Totiž až na věčnosti bude možno patřit plně na Boží tvář: „Až procitnu, nasytím se pohledem na tebe“ (Žl 17,15). Dokonce ani v Novém zákoně se v tomto podstatně nic moc nemění. Prolog Janova evangelia nás v závěru ujišťuje: „Boha nikdo nikdy neviděl“ (Jan 1,18) – a pokud chceme vyjádřit plný význam použitého řeckého slovesa, pak musíme dodat „... a nikdy vidět nemůže“.

Na tomto pozadí tím víc oceníme dar, který nám přináší Ježíš. On nám nepřinesl dolů nebe, ale sám přišel mezi nás na tuto zemi, aby nám v sobě otevřel cestu do nebe. A abychom nebe nepovažovali za nějakou neosobní blaženou atmosféru, oznamuje nám, že naším cílem je rodinný dům, jehož středem je sám Bůh milující nás otcovskou láskou.

Zatímco ve Starém zákoně bylo základním projevem zbožného a spravedlivého života „slyšet“ Boží slova a „poslouchat“ je (v hebrejštině je to jedno sloveso), s vtělením Krista se situace mění. Už od první kapitoly Janova evangelia se učedníci na Ježíše „dívají“. Jan Křtitel „viděl“ Ježíše, jak jde k němu, a ukáže na něj: „Hle, Beránek Boží“ (Jan 1,29.36). Dále o něm svědčí: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm“ (Jan 1,32). Na zvědavou otázku prvních učedníků: „Kde bydlíš?“ Ježíš odpovídá: „Pojďte a uvidíte“ (Jan 1,38–39). Podobně začíná také nové období života s Ježíšem po jeho vzkříšení. Pán přichází poprvé mezi apoštoly, ukáže jim ruce a bok a pozdraví je: „Pokoj vám!“ Učedníci „uviděli Pána a zaradovali se“ (Jan 20,19–20). Středem víry se stává Kristus, viditelný díky lidskému tělu. Naše křesťanská víra je tedy určitý druh „vidění“. Jistě, Boží slávu nelze na tomto světě vidět, lze ji ale nazírat, kontemplotovat v Kristově lidství. O něm nám vyprávějí evangelia. V nich je vykreslena Kristova postava a jeho tvář tak živě a přesvědčivě, že jednoho z jejich autorů – evangelistu Lukáše – křesťanská tradice dokonce považuje za malíře. Ano, evangelia lze považovat za určitý druh ikony, posvátného obrazu, v kterém se setkáváme vírou s živým Pánem.

Podobně se vyjadřuje také svatý Pavel, když Krista nazývá „obrazem neviditelného Boha“ (Kol 1,15). Proto církev navzdory

starozákonním záповědím zobrazovat Boha neváhala nabízet věřícím posvátné obrazy Krista a jeho tajemství spásy. Vždyť ve svém vtěleném Synu nám sám Bůh dal viditelný obraz své krásy, dobroty a milosrdenství.

V tomto smyslu také Ježíš vyjevil skrze svatou sestru Faustynu své přání darovat nám svůj obraz, který v naší době přivede mnoho lidí k obrácení, životu z Boží milosti a ke svatosti.

P. Jaroslav Brož ■

NAVŽDY JSME BOŽÍ OBRAZ

První otázka, kterou Adam dostává po hříchu od Boha, je stejná jako ta, kterou po každém hříchu dostáváme i my: „Kde jsi?“ Bůh se neptá: „KDO jsi?“, ale: „KDE jsi?“. S tím souvisí podstata Božího milosrdenství, které se snaží obnovit a udržovat v nás vědomí toho, kdo jsme v Božích očích.

JE TO POŘÁD ADAM

Otázka, kterou můžeme najít hned v první knize Bible (Genesis, 1. kapitola, verš 9), jsou první slova Boží po hříchu, která Bůh směřuje k člověku. Ve chvíli, kdy tato slova zazní a přijdou do života Adama a Evy, schovávají se před Bohem, asi někde mezi

lečně s Bohem procházeli po rajske zahradě, a teď se před Bohem skrývají.

Otázka od Boha „Adame, kde jsi?“ není jen otázkou. Je jako světlo, které odhaluje pravdu. Hřích něco v životě Adama a Evy způsobil. Je v tom však nejen tato pravda, že hřích má svůj konkrétní dopad na život člověka. Ano, hřích může více nebo méně měnit situaci člověka a jeho vztah k Bohu, k sobě, k druhým a ke světu. Nemění však vztah Boha k člověku. V Božích očích je to pořád Adam a Eva. Proto se také Bůh neptá: „Kdo jsi?“, ale „Kde jsi?“. Na otázku „Kde jsi?“ (a proč zrovna tam nebo v této konkrétní situaci) je potřeba odpovídat s vědomím KDO jsem.

NÁNOS NENÍ TOTÉŽ CO OBRAZ

Sv. Jan Pavel II. v encyklice „Dives in Misericordia“ dává krásnou definici Božího milosrdenství. Píše: „Ve své vlastní a základní podstatě se milosrdenství projevuje jako znovuočnění, jako dobývání dobra zpod všech vnějších nánosů zla, které je na světě a v člověku.“ (DM 6)

Možná že jsme někdy zažili překvapení při pohledu na restaurovaný obraz, který jsme dlouhá léta viděli třeba v kostele. Před obnovením byl tmavý, jako by se vynořoval ze tmy. Po rekonstrukci byl najednou celý barevný a překvapivě světlý. Některí lidé občas takový obraz nemohou poznat. Některým se dokonce víc líbí stará verze – ta před obnovením. Jde přitom o zcela logickou věc. Obraz byl přece vystaven konkrétním podmínkám – někdy několik desítek let, někdy sto a více let. Vzduch nikdy není bez prachu a špíny. Víme to přece, protože pravidelně uklízíme doma. Víme, že stačí vzít bílý papírový ubrousek a utřít třeba psací stůl nebo poličku u knih a vždy se něco najde i po týdnu – co teprve po sto letech. V kos-

stromy nebo ve křoví. Poznání, které získali skrze hřích, přineslo do jejich života něco, co neznali. Mělo to být dobré, krásné a užitečné, ale najednou je tomu jinak. Poznali, že jsou nazí, a toto poznání jim nijak nepomohlo a nebylo ve prospěch jejich vztahu k Bohu, k sobě a ke světu. Stydí se a také se v nich objevil strach. Před hříchem se spo-

tele je vlhkost a po mnoho let byly hlavním zdrojem osvětlení svíce, které do vzduchu vysílaly také saze.

Stoletá špína není stejná jako ta týdenní. Nelze ji už odstranit papírovým ubrouskem. Tvoří krustu a tvrdě doléhá na povrch. Ztmavuje barvy původního obrazu a izoluje od světa. Obraz vypadá jinak. Svým způsobem jako by byl zbaven schopnosti existovat a promlouvat celým svým obsahem, protože světlo a barvy jsou přece jeho základními prvky, pomocí kterých se vyjadřuje a komunikuje.

Někdy jsou práce na obnovení obrazu velmi náročné, nákladné a trvají velmi dlouho. A někdy jsou třeba i riskantní a symbolicky jaksi bolestné. Pamatuji si, jak jsem četl, že při obnově ikon se prý používal starý způsob restaurování, který spočíval ve vypalování špíny z povrchu obrazu. Možná někdy podobný plamen působí i na náš život a vypaluje z nás, co není Boží, skrze oheň utrpení.

Především je však potřeba pamatovat na to, že nános není obraz. To, co sv. Jan Pavel II. zdůrazňuje v encyklice *Deus in Misericordia*, ukazuje Boha, který se dívá jinak, než se často díváme my. Bůh se dívá SKRZE nános a vidí – i pod tím nejhlubším nánosem – své milované dítě. My se často, bohužel, neumíme skrze nános podívat. A to nejen na ostatní, ale také na sebe.

TO, KDO JSEM, URČUJE, JAKÝ JSEM

Pokud uvěříme, že jsme špatní, budeme dělat špatné věci. Pokud uvěříme, že jsme dobří, budeme dělat dobré věci. Jeden z důsledků hříchu spočívá v tom, že nám mění optiku. Přestáváme se na sebe, na druhé a na svět dívat Božíma očima, zapomínáme, kdo jsme ve svém nejhlub-

ším jádru, a začínáme se dívat optikou hříchu. A přitom: ano, jsem hříšník – ale přece nejsem hřích. Toto vědomí by mělo být prvním krokem na cestě k obnovování Božího obrazu v nás. Odpověď Bohu na otázku: „Kde jsi?“ může být různá a záviset na konkrétních okolnostech. Někdo po hříchu může být ve vězení, jiný v nemocnici, někdo uzavřený v závislosti, jiný na útěku nebo se může skrývat. Vycházet by se však mělo „z Božích očí a Božího srdce“. To Bůh nám má říct, kdo jsme, nikoliv hřích. Nesmíme nechat hřích, aby k nám promlouval, „kreslil“ nám svět a dělal průvodce životem.

Před otázkou „Kde jsi?“ je Boží oslovení: „člověku“, „Adame“, „Evo“. Je to jako v nemocnici. Než začne léčení, potvrzuje se totožnost nemocného. Nebo před obnovou obrazu se potvrzuje, že jde právě o ten obraz, který má být obnoven.

Jeden z velmi zákeřných důsledků hříchu, který je zároveň velice důležitý pro „množení“ hříchů v našem životě, spočívá právě ve zpochybnění naší identity a rozbití vědomí toho, kdo jsme. „Jsi špatný, jsi špatná“, „Bůh tě nemiluje“, „Už nejsi jeho dítě“, „Teď už je pozdě a už nic nelze dělat“. Tyto myšlenky nejsou od Boha.

SODCE LIVATINO

Abychom zachovali Boží obraz v sobě, je důležité zůstat v pravdě. 9. května tohoto roku byl na Sicílii blahorečen Rosario Angelo Livatino.

Narodil se 3. října 1952. Byl italským soudcem, který nebojácně vystupoval proti mafii. Snil o tom, že bude mít svou rodinu a budou žít v katolickém duchu. Když však viděl, jak by byl zranitelný vůči mafii, zůstal bez rodiny. Každý den před prací u soudu se modlil v kostele sv. Josefa v Agrigento.

Soudce bl. Rosario Livatino

„Hřích je stín a k souzení je potřeba světlo. Ale žádný člověk není absolutní světlo. Proto je tak důležité neustále ukazovat své soudy Bohu a plnit službu soudce s vědomím Boží spravedlnosti.“ – vyznal během jednoho setkání bl. Rosario Livatino.

Gaetano Puzzangaro

Místo atentátu

21. září 1990 byl soudce Livatino zavražděn. Vrah, který ho zastřelil pro mafii, se brzy našel. Byl to tehdy teprve 22letý Gaetano Puzzangaro. Je zajímavé, že v procesu blahořečení vypovídal také on. „Dnes bych se spíš nechal zabít, než bych mu udělal to, co jsem mu udělal! Modlím se každou neděli během mše svaté. Jaká je moje největší výčitka svědomí? Že jsem neměl odvahu omluvit se jeho rodičům.“ Gaetano byl odsouzen k doživotnímu vězení. Ve vězení se obrátil. Má svého duchovního otce, se kterým je stále v kontaktu.

Blahoslavený Rosario Livatino i pokání činící Gaetano – oba měli v sobě Boží obraz v každé chvíli svého života. I v té, kdy Gaetano střílel a Rosario umíral. Neexistovala ani vteřina, kdy pro Boha přestali být „Adamem“. Ano, na jejich příkladu je vidět, jak odlišnou cestou se lidé mohou vydat a jak veliký nános zla se na obrazu může objevit.

Bůh je však větší.

EVANGELIUM BEZ KŘÍDEL

ROZHOVOR S MONS.

PROF. MICHALEM JANOCHOU,
PŘEDNÁŠEJÍCÍM DĚJINY UMĚNÍ,
POMOCNÝM BISKUPEM
VE VARŠAVĚ.

■ Nezbytnost stavět mosty mezi vírou a kulturou je velmi častým tématem vašich vystoupení. Zdá se, že toto opravdu chybí a že chybí také dialog o tom, co je nejdůležitější, za účasti všech, kteří by k tomu mohli něco říct...

Ano, tento problém existuje. Kultura se rodí z kultu. Podle Goetha lze říct, že kultura, která odpadá od kultu, se sama stává odpadkem. A my v takové kultuře žijeme a žije v ní také církev. Mám dojem, že církev často – myslím tady církevní pastýře – tento problém nevidí nebo to podceňují. A kultura je velice vážná věc. Nacházení vazby se současnou kulturou – protože vazba na dávnou kulturu je samozřejmá – považuji za jednu z priorit.

■ Proč je problém s architekturou kostelů – uvnitř i zvenku? Měly by o tom rozhodovat liturgické komise při jednotlivých biskupstvích. Co nefunguje? Tyto komise nejsou, nebo nepracují, jak by měly?

Problém je složitý. Komise je jenom jedním z prvků. Měla by být v každé diecézi a měla by mít vliv na rozhodnutí biskupa. Pokud jsou v ní odborníci a biskup jim chce naslouchat, situace je značně lepší. Jiný problém je rozhodování farářů, které může také negativně celou věc ovlivnit.

Problém však je mnohem hlubší. Umění totiž – myslím tady vizuální umění – je vyjádřením zkušenosti víry. Pokud toto vyjádření není adekvátní, je ledabylé, kýčovitě, potom se odpůrci církve utvrzují v přesvěd-

čení, že církev je taková, za jakou ji považují – necitlivá ke kráse. Pokud však není vnímavá ke kráse, jak potom může být vnímavá k Tomu, kdo je zdrojem krásy?

Problémem je to, že mnozí pastýři tomu nerozumí. Zužují víru na metafyziku a etiku – čili na pravdu a dobro (nechávám tady stranou ty případy, kdy se víra redukuje jen na dobro, a to ve verzi „nesmíme“ nebo „musíme“, což pochopitelně může vyvolávat vzdor). Krása se ocitla pod palubou. A přitom bez krásy je naše hlásání evangelia zbaveno „křidel“.

To, co nazýváme ikonosférou, čili vizuální sférou, která nás obklopuje, je velmi důležité. Dnes stále více žijeme na smetišti: mediálním, plastovém, architektonickém. Stačí, když jedete do každého většího města, a můžete vidět, že se účastníme jakéhosi vizuálního hororu, neuspořádané zástavby, hloupých reklam apod. Toto vše do nás „vchází“, pokud nemáme nějaké filtry.

Chrám má být alternativou pro tento chaos. Má být obrazem vesmíru, jak tomu bylo po staletí. Jenomže dnes se velmi často stává jakousi zbožnou projekcí tohoto vnějšího chaosu do duchovního prostoru. Problém je opravdu velice hluboký. Například vidíme kostely ve Francii nebo Německu, kde je úroveň edukace a estetické citlivosti velká, větší než například v Polsku, a můžeme se od nich učit. Na druhou stranu často tam chybí to, co my, Poláci, ještě dost dobře cítíme – tak se mi aspoň zdá – to znamená jakýsi pastorační cit. Situace je tedy velice komplikovaná.

Vidím tady pozitivní signály u různých hnutí a křesťanských skupin, které umí spojit pravdu, dobro a krásu, které vidí evangelium nejen na úrovni hlásání a svědectví života, ale také na úrovni svědectví umění. Například neokatechumenátní hnutí, ve Varšavě jsou to třeba Jeruzalemské komu-

nity nebo méně známé Betlémské komunity. Návrat k jednoduchosti prvního křesťanství je tam patrný a vnáší jakýsi „dech“ krásy.

Nedávno jsem se zúčastnil setkání umělců a teoretiků umění v opatství benediktinů v Týnci u Krakova. Během setkání zaznělo, že i ti umělci a mladí studenti, kteří už často v rámci vzdělání nemají přímý vztah k tomu, z čeho vyrostlo celé naše veliké umění, neustále hledají. Vznikají z toho zajímavé jevy, jako například iniciativa Vera Icon spojená s dominikány.

■ A dává vám to naději, že pokud jde o umění, není vše ztraceno?

Ano, věřím v takový růst zezdola. Kdo věděl o obrazech, které maloval Van Gogh v psychiatrické léčebně? Další veliký spisovatel nebo skladatel tvořil „do šuplíku“. Dnes o tom všichni ví, jejich díla čtou, dávají se na ně, poslouchají.

Umění nelze naprogramovat. Samozřejmě vzdělání je pro umělce a architekty důležité – ale umění má svá vlastní pravidla a nelze ho řídit. Umění je věc talentu, genia, citu – toto nelze předvídat, napláňovat. Je to něco dané od Boha a my k tomu můžeme být jen citliví. Můžeme být – použiji jazyk evangelia – jako zoraná půda, připravená pro zrna.

■ A co výuka náboženství? Minulý rok jste polským biskupům říkal, že dvoutisícileté křesťanské dědictví se nechává stranou a sahá se po současných, často kýčovitých prostředcích, díky čemuž se víra znetvořuje.

Když se dívám na učebnice náboženství, které používají tisíce dětí, tak mi někdy vstávají ty zbytky vlasů, které mám na hlavě, protože je tam využíván jazyk masové kultury. A masová kultura není ve svém hlavním proudu schopná unést poselství evangelia. Tato kultura může poselství evange-

lia jen redukovat, být více či méně jeho kariaturou. Masovou kulturu nejsme schopni změnit, ale bolí mě, když to katecheti nebo lidé zodpovědní za výuku náboženství nevidí a ve své naivitě používají jazyk masové kultury k tomu, aby mluvili o věcech hlubokých a vznešených.

■ O věcech, které tato kultura nemá ani možnost unést...

Neumí ani unést, ani vyjádřit. Proto je tak důležitá reflexe v těchto věcech. V naší diecézi jsem měl několik setkání s katecheti a velice mě dojala jejich otevřenost ke sdělování víry skrze umění – například pomocí poezie, obrazů, soch, výletů do muzea. Každý den mám co do činění se studenty Varšavské univerzity. Ve většině jsou to lidé nevěřící, nemají nic společného s církví. Pokud bych k nim měl mluvit o pravdách víry, okamžitě by „vypli“. Ale když se díváme na fresky u sv. Františka v Assisi, když se díváme do katakomb nebo probíráme byzantské mozaiky, nepostaví se tomu ani ti nejvíce bojující ateisté a těmto perspektivám se otevírají.

Dle mého názoru je kultura jednou z nejdůležitějších úrovní – přímo úrovní budoucnosti – pro setkání s tímto světem, který víc a více odchází od víry. Skvěle tomu rozuměl a cítil to sv. Jan Pavel II. a mnohokrát to vyjadřoval. A i další papežové jsou vnímaví k evangelizaci skrze kulturu.

■ Prožíváme rok velmi důležitých výročí ve světě kultury: Norwid, Dante, Dostojevský. Umělcem nejvíce citovaným sv. Janem Pavlem II. byl právě Norwid. V září 2021 bude 200. výročí jeho narození. Nad čím z toho, co řekl Norwid, bychom se dnes měli zamýšlet?

Pokud někdo bude Norwidem opravdu dojat, pokud mu to „v srdci zahraje“, pokud

v někom Norwid probudí důležité otázky, pohne strunami, o jejichž existenci neměl ani potuchy, a člověk za tímto hlasem půjde, pak se takový člověk stane jakýmsi apoštolem Norwida. Jan Pavel II. byl takovým „pozdním vnukem“ Norwida.

Od Norwida se můžeme učit odvážnému pokládání otázek o vztahu mezi křesťanstvím a současným světem. Obrovské a nekompromisní kritice světa v duchu evangelia. Tedy ne toho světa, který je krásný, je prostorem zasnoubení, ale toho světa, který je prostorem Zlého. Myslím, že drama církve po 2. vatikánském koncilu (neviním koncil, jen některé teology) spočívá v tom, že my tyto dva světy nerozlišujeme. A že často při navazování dialogu se světem naivně nepoznáváme, že jsou v něm hodnoty, se kterými žádný dialog vést nelze a ani je není možné tolerovat. Toto je potřeba jasně říct, protože jde o věci, kterých se křesťanství nemůže prostě zříct.

Ale dialog se světem, který je Boží a ve kterém zrna pravdy zrají i mimo institucionální církev, je určitě možný! Myslím si, že odlišování těchto dvou světů je zásadní věc. A toto nás učí Norwid – učí nás nekompromisní kritiku toho světa, který ničí vnitřek církve. Papež František hodně mluví o „světovosti“ – tím myslí právě to nebezpečí. Norwidův přístup znamená také hluboké vnímání pravdy, dobra a krásy ve všech projevech působení člověka, a to bez rozdílu náboženství, jazyka, času.

■ V září bude také 700. výročí úmrtí Danteho. Papež František o něm napsal, že tento básník nás zve, abychom se stali jeho spolucestovateli, protože také dnes nám chce ukázat cestu ke štěstí. Cestu, která nám umožní plně žít naše lidství a překonávat tmavé časy, kde ztrácíme orientaci a důstojnost.

Velice jsem se zaradoval z papežského dopisu „Candor lucis aeternae“ a z toho, že papež si všimnul tohoto výjimečného výročí. Dante je velkým prorokem a teologem, který nám ukazuje historii našeho života na velkém „plátnu“ nebe a pekla. Na tomto „plátnu“ lze vše vidět ve správném měřítku. Toto je pro nás důležité, protože nám často hrozí, že přijdeme o proporce. Žijeme ve světě newsů (nic nestárne rychleji než ony) a – když to řeknu obrazně – vidíme jen koňské kopyto uprostřed právě probíhající velké bitvy.

Dante jako první z teologů zavádí do vize universa erotickou lásku mezi mužem a ženou a mění eros v caritas. Umisťuje ji na ose Nejsvětější Trojice. Dante nám ukazuje svět jako válečné pole, vede nás skrze peklo a očištěc až do ráje. Mnoho velikých lidí – také Norwid – tuto cestu podstoupilo. Norwid zvláštním způsobem skrze peklo tohoto života. Na jedné straně nosíme v sobě naivní a nekritický úžas nad tímto světem, který nám vlila „mělká“ pokoncilní teologie, a na druhé straně, když se náhodou ocitneme u jeho bran, cítíme pod kůží strach a děs. Dante nás učí setkávat se s tímto světem. Nestačí banálně opakovat „Bůh tě miluje“. Život je apokalypsa, je drama, možná že svět míří ke katastrofě. Církev je poslední, kdo by měl hlásat optimismus. My máme hlásat evangelium. Naději, která přesahuje hranice tohoto světa. Ale často se stáváme pouze hlasateli laciného optimismu. Páter Pasierb napsal, že Kristus přišel vrhnout oheň na zem a my se hřejeme u krbu. Dante nám ten krb rozvalí a díky mu za to.

■ **A konečně třetí výročí: Dostojevský.** V listopadu uběhne 200 let od jeho narození. Dostojevský musí být pro vás důležitý, protože někdo, kdo miluje ikony,

musí mít jakýsi zvlášť silný pohled na autora „Bratří Karamazovů“...

Mluvíme o autorech, do kterých je potřeba neustále dorůstat. A oni budou v jistém slova smyslu stále elitní. Ale řeknu věc nepopulární: křesťanství je plně elitní, je aristokratické. Samozřejmě tady nejde o aristokracii krve, ale ducha. Nemůže mít nic společného s pýchou, ale je nutné být pokorným zjišťováním Božího obdarování.

Dostojevský, paradoxně, neznal ikony, kterým se věnuji, protože v jeho době byly ikony teprve znovu objevené. Fascinovalo ho západní malířství. Jeho ideálem byla Rafaelova Sixtinská Madona.

Byl geniálním, pronikavým znalcem lidské duše v jejích nejhlubších propastech. Ne náhodou je ikona Sestoupení do pekel právě ve vlasti Dostojevského projevem největšího tajemství křesťanství – čili zmrtvýchvstání. Dostojevský nám ukazuje naději v pekle, kterým je Hades, pekle, kterým je svět a lidská duše.

Doufám, že někde v těchto prostorech (také velmi spřízněných s prostory Norwida a Danteho, i když všichni žili v jiné době a místě), bude církev stále více znovu nacházet sebe samu. Toto jsou totiž velcí proroci naší doby.

Mons. prof. Michal Janocha (nar. 1959), pomocný biskup varšavský, doktor umění, historik umění. Od roku 2010 působí na Varšavské Univerzitě (Artes Liberales), v komisi Speculum Byzantinum. Autor mnoha odborných článků a také pěti knih. V červnu 2016 byl zvolen předsedou Komise kultury při Polské biskupské konferenci.

*Připravil Tomasz Królak, KAI
Úryvky z rozhovoru,
převzato z: www.kai.pl*

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

O milostné semínka důvěry

1/5

Cílem úcty k Božímu milosrdenství je důvěra Bohu. Určitě máme všichni touhu Bohu důvěřovat, máme však také zkušenost, jak je těžké spolehnout se na Boha, zvláště v náročných situacích. Postoj důvěry se nerodí jen tak, třeba na základě zbožného přání. Je spíš jako rostlina. Potřebujeme nejdřív semínko a potom bychom měli o rostlinu pečovat. Pán Ježíš předal sv. Faustyně nové způsoby úcty k Božímu milosrdenství, abychom skrze tyto omilostněné prostředky („semínka“) vypěstovali v sobě postoj důvěry k Bohu. Tyto prostředky jsou: obraz milosrdného Ježíše, modlitba Korunky, Hodina milosrdenství, šíření úcty k Božímu milosrdenství a nejdůležitější – Svátek Božího milosrdenství.

Obraz

O namalování obrazu poprosil Pán Ježíš hned v prvním zjevení sv. Faustyně, 22. února 1931. Když se sv. Faustyna dívala na Pána Ježíše, Pán jí řekl: „Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti. Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli a na celém světě. Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne. Slibuji také už zde na zemi vítězství nad nepřáteli a obzvláště v hodině

smrti. Já sám ji budu bránit jako svou slávu.“ (Den. 47-48)

Sv. Faustyna se rozhodla o všem říct zpovědníkovi. „Když jsem o tom řekla zpovědníkovi, odpověděl mi takto: To se týká tvé duše. Říká ti toto: Maluj Boží obraz ve své duši. Když jsem odešla od zpovědnice, uslyšela jsem znovu tato slova: Můj obraz je ve tvé duši. Toužím, aby byl svátek Milosrdenství. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem Milosrdenství.“ (Den. 49)

Potvrzení od Pána přišlo a bylo jasné: jedná se o opravdový obraz. Jak to však udělat? Sama neuměla malovat ani neměla peníze na objednání obrazu. Sv. Faustyna šla za představenou. „Když jsem o tom řekla matce představené, že to Bůh ode mě žádá, matka představená mi odpověděla, aby to Ježíš dal jasněji poznat nějakým znamením. Když jsem Pána Ježíše prosila o nějaké znamení jako svědectví, že vpravdě ty jsi můj Bůh a Pán a že ta přání pocházejí od tebe, uslyšela jsem tento vnitřní hlas: Dám to poznat představeným skrze milosti, které prostřednictvím tohoto obrazu udělím.“ (Den. 51)

Sv. Faustyna – jak je patrné z Deníčku – se ocitla v situaci, kdy na jedné straně vnímala vnitřní příkaz namalovat obraz, a na druhé straně pro to nenacházela pochopení u představených. Navíc ostatní sestry se na ni začaly dívat s politováním. „Už teď opravdu o mně začínají mluvit a dívat se na mě jako na nějakou hysterku a blouznivku a už to začíná silit. Jedna sestra přišla, aby si se mnou důvěrně pohovořila. A začala mě litovat. Říká mi: Slyším, že o vás říkají, že jste fantastka, že máte nějaká vidění. Ubohá, braňte se tomu. Byla to upřímná duše, co slyšela, to mi upřímně řekla. Ale podobné věci jsem musela poslouchat denně. Jediný Bůh ví, jak jsem tím trpěla.“ (Den. 125)

Určitě nebylo snadné žít v takovém vnitřním napětí a bez pochopení. Sv. Faustyna nakonec v Deníčku přiznává: „A tak jsem si jednou, unavena těmi různými obtížemi, které jsem měla proto, že ke mně Ježíš hovoří a žádá ode mě to malování obrazu, rozhodně předsevzala před věčnými sliby poprosit otce Andrasze, aby mi dovolil nedbat na ta vnitřní vnuknutí a zbavil mě povinnosti malovat ten obraz. Po vyslechnutí zpovědi mi otec Andrasz dal tuto odpověď: Neosvobozuji vás od ničeho, nesmíte před těmi vnitřními vnuknutími unikát, nýbrž o všem musíte říkat zpovědníkovi, bezpodmínečně, zcela bezpodmínečně, jinak sejdete na scestí navzdory těm velkým Božím milostem. Momentálně se zpovídáte u mě, ale pamatujte, že musíte mít stálého zpovědníka, vůdce duše.“ (Den. 52)

Otec Josef Andrasz byl zpovědníkem sv. Faustyny, proto jeho slova přijala, i když – jak píše – nesmírně ji to zarmoutilo. „Myslela jsem si, že se ode všeho osvobodím, a zatím to dopadlo opačně – jasný příkaz, abych jednala podle Ježíšových požadavků. A znovu trápení, vždyť nemám stálého zpovědníka.“ (Den. 53)

Pán však pro sv. Faustynu připravil pomocníka, otce Michala Sopočka. To právě tento kněz zpovídal sestry ve Vilně, kam byla sv. Faustyna přemístěna. P. Michal bydlel ve stejném domě s akademickým malířem Eugeniuszem Kazimirowským. Když sv. Faustyna ve zpovědi řekla o zjevení Pána Ježíše, po nějaké době se otec Sopočko rozhodl objednat namalování obrazu a poprosil o to právě Eugeniusze Kazimirowského.

Sestra Faustyna chodila za malířem a vyprávěla, jak Pán Ježíš ve zjevení vypadal. P. Michal, oblečen do alby, pózoval s rukou zdviženou k žehnání. Po několika měsících byl obraz hotový. Sv. Faustyna na toto období vzpomíná takto: „V jisté chvíli,

Eugeniusz Kazimirowski
(1873–1938)

Autor prvního obrazu milosrdného Ježíše

když jsem byla u toho malíře, který maluje ten obraz, a viděla jsem, že není tak pěkný, jako je Ježíš [tak] jsem se kvůli tomu velice zarmoutila, ale uschovala jsem to hluboko v srdci. Hned jsem šla do kaple a velice jsem plakala. Řekla jsem Pánu: Kdo tě namaluje tak krásného, jak jsi? Vtom jsem uslyšela tato slova: Velikost tohoto obrazu nespočívá v kráse barev nebo v dovednosti malíře, nýbrž v mé milosti.“ (Den. 313)

První obraz milosrdného Ježíše vznikl ve Vilně v roce 1934. Po druhé světové válce vzniklo nespočetné množství kopií obrazu, většinou podle obrazu malíře Adolfa Hyły, který svůj obraz daroval sestrám do Krakova – Lagiewnik.

Význam a účinnost obrazu milosrdného Ježíše spočívá v milosti, kterou Pán s tímto obrazem spojil. Lze tedy říct, že obraz milosrdného Ježíše je svým způsobem tajemstvím, které je schopné na člověka zapůsobit, aniž bychom věděli nebo viděli, jak se

to děje. Když byl obraz poprvé vystaven ve Vilně 26. až 28. dubna 1935, sv. Faustyna potom napsala v Deníčku: „Když byl ten obraz vystaven, uviděla jsem opravdový pohyb ruky Ježíše, jenž učinil veliké znamení kříže. Téhož dne večer, když jsem se uložila k odpočinku, jsem uviděla, jak se ten obraz pohyboval nad městem, a to město bylo pokryto sífkou a sítěmi. Když prošel Ježíš, přefal všechny sítě a nakonec učinil veliké znamení svatého kříže a zmizel.“ (Den. 416) O dva roky později, po vydání brožurky s modlitbou Korunky a s obrazem milosrdného Ježíše, sv. Faustyna předává svědectví Pána Ježíše, který ji ve zjevení říká, že „Je již mnoho duší vtažených do mé lásky skrze tento obraz. Mé milosrdenství skrze toto dílo působí v duších.“ (Den. 1379)

Význam obrazu pro úctu k Božímu milosrdenství je nepostradatelný. Protože žijeme v době obrazů, je obraz velmi účinným nosičem poselství o Boží lásce a Boží milosti. Podobně jako některé druhy rostlin přenáší svá semínka pomocí větru, poselství o Božím milosrdenství se šíří pomocí obrazu.

I když síla obrazu nespočívá v dovednosti malíře, ale pramení z Boží milosti, přesto je důležité, aby obraz obsahoval několik prvků. Tyto prvky nám totiž připomínají, co Bůh pro nás udělal a s čím k nám dnes přichází.

Obraz milosrdného Ježíše můžeme číst podobně jako ikonu. Nejdřív si uvědomujeme, co Bůh pro nás udělal. Vidíme Ježíše Krista, který má rány, protože za nás zemřel, ale žije. Skrze svou smrt a vzkříšení zvítězil nad smrtí. Potom si můžeme všimnout, že Pán Ježíš má jednu nohu vysunutou dopředu – přichází k nám. Proč k nám přichází a co nám přináší? Nepřichází trestat, protože jeho pravá ruka je zdvižená k zehnání. Ani jeho pohled není přísný nebo odsuzující. Je to pohled z kříže. Možná, že je v něm zármutek a starost, ale určitě se na nás dívá s lás-

kou. Levá ruka nám ukazuje Ježíšovo srdce. Je probodnuté a otevřené. Ze srdce k nám vychází dva paprsky, jeden červený, druhý světlý. Je to symbol života a odpuštění. Pán nám chce odpustit to, co už stejně bylo jeho utrpením „zaplacené“. Je ale potřeba, abychom mu to s důvěrou odevzdali. Bylo by totiž škoda žít „v dluhu“ a zůstat v otroctví v situaci, kdy jsme už byli vykoupeni. Ježíš Kristus nám nepřináší jen odpuštění dluhu, vin a trestů. Přináší nám především nový život. Nový život začíná už na tomto světě skrze svátosti. Svátosti pramení z Ježíšova srdce. Neměli bychom zapomenout zamyslet se nad Ježíšovými ranami. Ježíš žije, ale rány nezmizely. Nový život, kterým nás Bůh obdarovává, je opravdový. Neznamená to však, že naše rány a minulost zmizí. Nemusí. Stačí, když nás už nebudou ohrožovat, naopak mohou se pro nás stát zdrojem zkušenosti. Jak se to může dokonat? Skrze vložení našich ran do ran Ježíše Krista. Všechno, co jsme prožívali, prožíváme nebo budeme prožívat, má v Ježíšových ranách své místo.

Pozoruhodný může být také postřeh, že za Pánem není vidět nic. Pán dokonce jako kdyby přicházel ze tmy. Je dobře se nad tím zamyslet. Neexistuje taková tma, do které by Bůh nesestoupil, a stav nebo situace, ve které by nebylo možné Pána najít.

Nakonec se můžeme podívat na slova v dolní části obrazu: „Ježíši, důvěřuji Ti!“ Toto by měla být naše odpověď na to, co Pán Ježíš pro nás udělal a co nám přináší. Důvěra je cílem úcty k Božímu milosrdenství. K důvěře Bohu nás vede i Písmo svaté a svátosti. Důvěře se postupně učíme. Důvěra v nás roste a prohlubuje se s tím, jak meditujeme nad tím, co Pán Ježíš pro nás učinil, a vystavujeme se působení jeho milosti, která působí z obrazu Božího milosrdenství.

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat

tato slova:

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,

duši i božství tvého nejmilejšího

Syna a našeho Pána Ježíše Krista,

na smír za hříchy naše i celého světa;

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

OBRAZY MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE

V únoru 2021 uběhlo 90 let od chvíle, kdy se Pán Ježíš poprvé zjevil sv. Faustyně a poprosil o namalování obrazu, který dnes známe jako obraz milosrdného Ježíše nebo obraz Božího milosrdenství. Přinášíme vám několik informací o méně známých verzích obrazu milosrdného Ježíše.

Obraz Lucie Bałzukiewiczové

Obraz milosrdného Ježíše byl propagován už před druhou světovou válkou. V roce 1937 byla v krakovském nakladatelství Cybulskeho vydána brožurka s modlitbami k Božímu milosrdenství. Na obálce této bro-

žurky byla barevná reprodukce obrazu milosrdného Ježíše z Vilna, kterou namalovala Lucie Bałzukiewiczová. Společně s brožurkou byly vydány také obrázky s touto reprodukcí (12x7cm) a nápisem „Ježíši, důvěřuji Ti /Kristus, Král Milosrdenství“. Na druhé straně obrázků byla modlitba Korunky. Právě tyto obrázky se potom nacházely během druhé světové války na různých místech. Některé byly nalezené ve Varšavě, zničené po povstání.

Freska Felicjana Kowarského

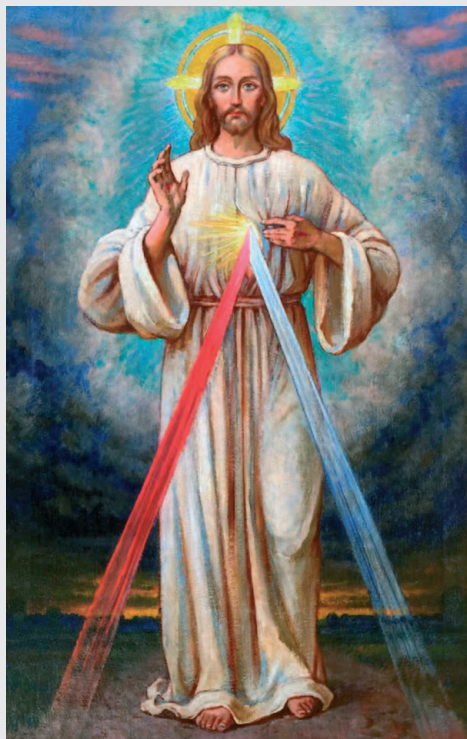
V polském městě Hołubla, které se nachází ve východní části Polska, existuje kostel, ve kterém je velická (9x4,8 m) freska znázorňující milosrdného Ježíše. Freska vznikla v roce 1942. V dolní části ukazuje svět ve

válce a věřící, kteří se ke Kristu modlí. Kristus stojí na oblacích, které tvoří schody. Postava Ježíše, rozložený rukou a paprsky ze srdce navazují na obraz milosrdného Ježíše. Na oblacích je pod Kristem a nad světem vidět duhu, symbol naděje. Kostel Matky Boží, ve kterém se tato freska nachází, je snad jediným kostelem, který byl vybudován v Polsku během druhé světové války.

Obraz Henryka Uziembły

Ve farním kostele, který se nachází v městečku Łąd nad Wartą, je obraz Henryka Uziembły, krakovského malíře. Obraz vznikl v roce 1942. Kristus jde po písčité cestě, za ním je vidět večerní nebe. Kristus je zdrojem světla, rozjasňuje nebe. Symbolem toho je intenzivní barevná záře za postavou

Krista. Tento obraz je dalším důležitým prvkem dokumentujícím vývoj úcty k Božímu milosrdenství v době druhé světové války. Je vidět, že autor obrazu prezentuje spíš svou vlastní vizi Krista, než že vychází ze zjevení sv. Faustyny, která v této době nebyla ještě zveřejněna, a k dispozici byly jenom obrázky, které vznikaly na základě prvního obrazu milosrdného Ježíše z Vilna.

Obraz Jana Walacha

V řeholním domu noviciátu saleziánů v Czerwińsku nad Vislou se zachoval obraz Jana Walacha. Obraz vznikl v únoru 1952. Kristus se vznáší nad zemí, na kterou splývají paprsky z Ježíšova srdce. Kompozice tohoto obrazu nepřipomíná první zjevení

sv. Faustyně, ale spíš vizi, kterou měla sv. Faustyna 28. dubna 1935, kdy byl obraz poprvé vystaven v Ostré Bráně ve Vilně. Tehdy sv. Faustyna viděla Ježíše, jak se vznáší nad městem a žehná. Zajímavé je, že obraz objednal u malíře otec Stanisław Rokita, salesián, který studoval ve Vilně právě v době, kdy byl obraz milosrdného Ježíše poprvé ve Vilně vystaven.

Obraz Stanisława Batowského

Kdo by chtěl vidět obraz Božího milosrdenství v Krakově, asi by mřil do Lagiewnik. Tam se vedle baziliky Božího milosrdenství, v klášteře, ve kterém v roce 1938 zemřela sv. Faustyna, nachází kostel s obrazem milosrdného Ježíše, který v roce 1942 namaloval malíř Adolf Hyła.

V Krakově však existuje také malý kostel ve čtvrti města nazývané Smolensk, o kterém se říká, že je nejstarším kostelem v Polsku zasvěceným Božímu milosrdenství. Dějiny tohoto kostela sahají do roku 1555. V tomto kostele lze vidět dva obrazy Božího milosrdenství. Nacházejí se po obou stranách presbytáře, před hlavním oltářem.

První obraz je nazývaný *Misericordia Domini* (Boží milosrdenství) a nachází se na pravé straně. Je namalován na desce a je datován do 2. poloviny 17. století. Ukazuje Pána Ježíše s Pannou Marií, Matkou Božího milosrdenství. Z boku Pána Ježíše teče krev do kalicha a Panna Maria drží ruku Pána Ježíše, která směřuje k ráně v boku.

Druhý obraz – na levé straně presbytáře – byl objednán a namalován malířem Stanisławem Batowským na žádost představené sester Kongregace Matky Božího milosrdenství, matky Michaeli Moraczewské. Sestry tento obraz objednaly do Lagiewnik. Stalo se však, že už po objednání a namalování obrazu Stanisławem Batowským oslo-

vil sestry malíř Adolf Hyła, který namaloval obraz milosrdného Ježíše a daroval ho sestrám jako důkuvzdání za záchranu své rodiny během druhé světové války. Dilema, který obraz umístit do Lagiewnik, vyřešil tehdejší arcibiskup krakovský, kardinál Adam Sapieha. Rozhodl, že v Lagiewnikach by měl být obraz, který je darem srdce, a pro obraz Stanisława Batowského najde někde místo. Toto místo našel v kostele Božího milosrdenství na Smolensku.

Přestože obraz Batowského nikdy nezískal takovou popularitu jako obraz Adolfa Hyla, dodnes je také předmětem úcty. Mnozí lidé se před obrazem modlí, někteří dokonce tvrdí, že pohled Pána Ježíše z obrazu Batowského je ještě laskavější než ten, který známe z Lagiewnik. V mnoha průvodcích po Krakově se o obraze Batowského nena-

jde ani zmínka, proto je dobré vědět, že takový obraz existuje, a samozřejmě myslit na to, že obraz není cílem úcty, ale prostředkem k získání milosti. To, před kterým obrazem se modlíme – pokud obraz splňuje podmínky úcty k Božímu milosrdenství – není to nejdůležitější. Nejdůležitější je nechat se vtáhnout do Boží lásky skrze obraz Božího milosrdenství, přistupovat k modlitbě s důvěrou v Boha a vyprošovat důvěru v Boha v modlitbě.

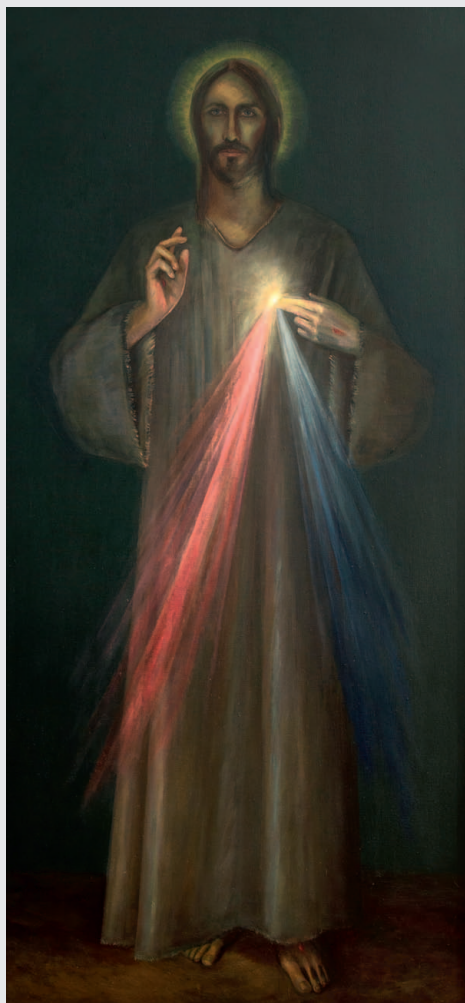
Obraz

prof. dr. Marty Makraczuk

21. února 2021 byl v akademickém kostele sv. Matěje ve Vratislavi posvěcen obraz milosrdného Ježíše, který namalovala prof. dr. Marta Makarczuk z Krakova. Kostel sv. Matěje je už přes dvacet let místem, kde se studenti každý den modlí Korunku k Božímu milosrdenství. Rektor kostela otec Miroslav Maliński vysvětlil, že nešlo o vytvoření další kopie obrazu milosrdného Ježíše, která by se podobala už známým kopiím, ale o to, aby tento obraz co nejlépe umožnil „podívat se Pánu do očí“.

Autorka obrazu nevycházela tolik z vizí sv. Faustyny, ale soustředila se na srdce Páně. Zdrojem světla je srdce Ježíše, ze srdce jde světlo a celá postava Ježíše je jakoby ve tmě. Srdce svítí. Je jako maják, který hledáme v bouřkách našeho života. Ježíš přichází z hloubi naší zkušenosti. Obraz visí ve výšce člověka tak, že se lze bez problémů podívat do Ježíšových očí. Pravá polovina obličeje Krista je zřetelnější, má mužské prvky. Levá část je subtilnější, evokuje spíš ženské tvary. Pravou ruku má Ježíš zdviženou. K žehnání, k pozdravu. Skrze pozdvižený prst však ukazuje také na Boha Otce.

Šat Ježíše není bílý. Je zašpiněný lidstvem. Špinavé stopy a šat přibližují Boha

k nám, k naší každodennosti, ve které je On přece přítomný. Pán ukazuje na své srdce, ale „neoslňuje“ a „nezraňuje“ světlem, je něžný, soucitný, rozumí nám a spolucítí s námi.

-red-

K textu jsou použity informace z článku Janusze Macieje Nowińskiego (UKSW) o starších verzích obrazů milosrdného Ježíše „Cztery wczesne wizerunki Chrystusa Miłosiernego“.

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ 2021

Podruhé v době pandemie se ve Slavkovicích uskutečnil Svátek Božího milosrdenství. Hlavní mši sv. měl sloužit apoštolský nuncius, Mons. Charles Balvo, který však kvůli pandemii nepřišel. Podruhé došlo ke zrušení návštěvy otce nuncia, těšíme se však na Svátek Božího milosrdenství v roce 2022 (bude to v neděli 24. dubna), kdy otec nuncius přislíbil svou účast.

Program během celého dne byl omezen na mše svaté, které byly slouženy v 10.30 hod., v 15.00 hod. a večerní mše sv. v 19.00 hod. (od letošního roku bude večerní mše sv. sloužena vždy za zemřelé členy „Knihy milosrdenství“ – kruhu vzájemné modlitby o Boží milosrdenství).

Hlavní mši svatou, kterou přenášelo Radio Proglas, sloužil v 15.00 hod. otec Slavomír Peklanský SAC. Na začátku mše svaté otec Slavomír všechny povzbudil: „Bratři a sestry, podstatou Svátku Božího milosrdenství je naše osobní setkání s Pánem. Mnozí z vás dnes nemohli přijet do Slavkovic kvůli pandemii. Někteří nikdy ve Slavkovicích neby-

li, protože jsou celý život připoutáni k posteli nebo není nikdo, kdo by je přivezl. Nás všechny tady v kostele, ale zvláštním způsobem právě vás – kteří jste s námi spojeni prostřednictvím Radia Proglas – chceme povzbudit: nebuďte z toho smutní. V evangeliu na Svátek Božího milosrdenství se neče o tom, že učedníci přišli k Pánu, ale že Pán přišel k učedníkům – a jak to udělal – dokonce přes zavřené dveře! To Pán je ten, který přichází. My se máme otevřít pro setkání s Pánem.“

Otec Slavomír upozornil, že v únoru 2021 jsme slavili 90. výročí prvního zjevení Pána Ježíše, během kterého Pán Ježíš požádal sv. Faustynu o namalování obrazu, který dnes známe jako obraz milosrdného Ježíše. K tomuto výročí bylo díky členům „Knihy milosrdenství“ a dalším dárcům vytisknuto 150 000 ks obrázků milosrdného Ježíše.

Po mši svaté otec Slavomír tyto obrázky posvětil a po Svátku Božího milosrdenství bylo 125 000 ks těchto obrázků posláno do všech farností v ČR.

-red-

Nabízíme obrázky BM

A5 (210x148mm) posvěcené v den Svátku Božího milosrdenství. Obrázky se neprodávají, můžeme vám je poslat zdarma nebo za dobrovolný dar na šíření účty k BM. Obrázky jsou balené po 100 ks, ale není nutné objednávat celé balení.

V případě zájmu nás kontaktujte:

- Tel.: 566 502 850, mobil: 774 521 531
- E-mailem: objednavky@apostol.cz.
- Písemně na adrese: Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy.

Zemřel Ludvík Kolkem, autor návrhu kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích

Ve čtvrtek 27. května 2021 zemřel Ludvík Kolkem, člen komunity Emmanuel a významná osobnost v oblasti výtvarného umění a architektury.

Ludvík Kolkem se narodil 5. srpna 1933 v Újezdu u Brna. Studoval výtvarnou výchovu, po státní zkoušce obdržel diplom až po půl roce, navíc s písemným zákazem učit. Nastoupil proto dráhu svobodného povolání výtvarníka a věnoval se především zakázkám pro církevní objekty. V nich vytvářel například nástěnné malby a vitráže, zabýval se také úpravou interiérů presbytářů, navrhoval oltáře, křížové cesty či ambony.

Jednou z jeho nejznámějších realizací se stal kostel sv. Josefa v Senetářově v okrese Blansko. V roce 1980 se podařilo uspořádat výstavu jeho prací v Muzeu křesťanského umění v belgickém Ostende. Poté se stal členem Evropského sdružení výtvarných umělců. Je nositelem řady ocenění.

Byl zakládajícím členem komunity Emmanuel v České republice, která se s ním rozloučila při slavení eucharistie

v kostele sv. Tomáše v Brně 5. června 2021. Bohoslužbě předsedal brněnský diecézní biskup Vojtěch Cikrle, který uvedl: „Ludvík všechno, co dělal, směřoval ke Kristu. Nikdy nechtěl být tím, na kom stojí církev, hnutí nebo dokonce život. Všichni jsme věděli, že středem jeho života je Pán a také naše vzájemné bratrství v Kristu.“

Nejbližší rodina se s Ludvíkem Kolkem rozloučila při mši svaté rovněž v kostele sv. Tomáše. P. Marek Orko Vácha, který tuto mši sv. sloužil, zdůraznil, že tamní společenství a možná i další místa mají v nebi nového svatého: „Co si pamatuji, tak Ludvík Kolkem o nikom nikdy neřekl špatného slova. Krom přednášek mluvil málo, s jemu vlastní pokorou. Nikdy nehovořil o svých mnoha oceněních. Byl opakem celebrity, jakou si v Praze představujeme. To nejcennější, co vytvořil, bylo to, že se jeho plameny života s Bohem zhmotnily ve stovkách či tisících proměněných lidských srdcích.“

Obě mše sv. jsou v archivu na youtube (kanál: Jan Konzal). Tělo zemřelého je uloženo na Ústředním hřbitově v Brně.

-red-

Zdroj: www.cirkev.cz (Martina Jandlová),
www.proglas.cz (Jaroslava Otradovcová),
Wikipedie

PŘÍPRAVA NA IV. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ / 10.–12. 6. 2022

4

POZNÁMKY Z PŘEDNÁŠEK O. SLAVOMÍRA PEKLANSKÉHO SAC

SVÁTOST KNĚŽSTVÍ

Křest, biřmování a eucharistie jsou svátosti uvedení do křesťanského života. Jsou základem obecného povolání všech Kristových učedníků ke svátosti a k úkolu evangelizovat svět. Tyto svátosti zprostředkují Kristovým učedníkům potřebné milosti, aby mohli žít podle Ducha v tomto životě poutníků, kteří jsou na cestě do vlasti. Dvě další svátosti, kněžství a manželství, jsou zaměřeny na spásu druhých. Přispívají-li také k osobní spáse, pak tím, že slouží druhým. Udělují zvláštní poslání v církvi a slouží k budování Božího lidu.

V těchto svátostech ti, kdo již byli posvěceni křtem a biřmováním pro obecné kněžství, mohou přijmout zvláštní posvěcení. Ti, kdo přijímají svátost kněžství, jsou posvěceni, aby ve jménu Kristově... pásli církev Božím slovem a milostí. A křesťanští manželé jsou k povinnostem a důstojnosti svého stavu posilováni a jakoby zasvěceni zvláštní svátostí.

Svátost kněžství

Kněžství je svátost, skrze kterou pokračuje v církvi poslání, které Kristus svěřil svým apoštolům; je to tedy svátost apoštolské služby. Člení se na tři stupně: biskupství, kněžství a jáhenství.

Kněžství ve Starém zákoně

Bůh ustavil vyvolený lid jako „království kněží a svatý národ“ (Ex 19,6). Bůh si však v izraelském národě zvolil kmen Levi, který

si vyhradil pro liturgickou službu. Kněží Staré smlouvy jsou ustanovení jako zástupci lidí před Bohem, aby přinášeli dary a oběti za hříchy. Takové kněžství bylo ustanoveno k hlásání Božího slova a k obnovování společenství s Bohem prostřednictvím obětí a modlitby. Nepřinášelo však spásu, muselo znovu a znovu opakovat oběti a nemohlo přivést k definitivnímu posvěcení, které měla zjednat jediné Kristova oběť. Liturgie církve však vidí v Áronově kněžství a ve službě levitů, stejně jako v sedmdesáti „starších“, předobrazy kněžské služby Nového zákona.

Jediné Kristovo kněžství

Všechny předobrazy kněžství Staré smlouvy nacházejí své naplnění v Ježíši Kristu, jediném „prostředníku mezi Bohem a lidmi“ (1 Tim 2,5). Melchizedech, „kněz Boha Nejvyššího“ (Gn 14,18), je křesťanskou tradicí považován za předobraz kněžství Krista, jediného „velekněze podle řádu Melchizedechova“ (Žid 5,10; 6,20), „svatého, nevinného, neposkvrněného“ (Žid 7,26), který „jedinou obětí přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil“ (Žid 10,14), to jest jedinou obětí svého kříže. Kristova výkupná oběť je jedinečná, přinesená jednou provždy. Je však zpřítomňována v eucharistické oběti církve. Totéž platí pro Kristovo jediné kněžství: je zpřítomňováno služebným kněžstvím, aniž je tím umenšována jedinečnost Kristova kněžství. Kristus je pravý kněz, zatímco ostatní jsou jeho služebníky.

Dvojitá účast na jediném Kristově kněžství

Kristus, velekněz a jediný prostředník, učinil z církve „královský národ a kněze Boha, svého Otce“ (Zj 1,6). Celé společenství jako takové je kněžské. **Všeobecné kněžství** věřících se uskutečňuje v rozvoji křestní milosti, v životě víry, v naději a lásce, životě podle Ducha a **služebné kněžství** slouží všeobecnému kněžství, je zaměřeno na rozvoj křestní milosti všech křesťanů. Je to jeden z prostředků, jimiž Kristus pokračuje v budování a vedení církve. Právě proto se předává zvláštní svátosti, svátosti kněžství.

V osobě Krista-hlavy

V církevní službě svátostného kněžství je sám Kristus přítomen ve své církvi jako Hlava svého těla, Pastýř svého stáde, Velekněz výkupné oběti, Učitel pravdy. To vyjadřuje církev, když říká, že silou svátosti kněžství kněz jedná „in persona Christi capitis“ – v osobě Krista-Hlavy. Tato Kristova přítomnost v knězi se nemá chápat tak, jakoby kněz byl obrněn proti veškeré lidské slabosti; vládčivosti, omylům, či dokonce proti hříchu. Síla Ducha Svatého neručí za všechny skutky kněží stejným způsobem. Zatímco ve svátostech je tato záruka dána tak, že ani hřích udělovatele nemůže zabránit účinku milosti, existuje mnoho jiných činů, v nichž jeho lidský charakter zanechává stopy, jež nejsou vždy znamením věrnosti evangeliu, a které proto mohou škodit apoštolské plodnosti církve.

Tři stupně svátosti kněžství

Katolická nauka, vyjádřená v liturgii, v učitelském úřadu a ve stálé praxi církve, uznává, že existují dva různé stupně služebné účasti na Kristově kněžství: biskup-

ství a kněžství. Jáhenství je určeno k tomu, aby jim pomáhalo a sloužilo.

• BISKUPSKÉ SVĚCENÍ, plnost svátosti kněžství

V církvi hned od prvních dob má nejvýznamnější místo úřad těch, kteří jsou ustanoveni jako biskupové. Aby splnili své vznesené poslání, Kristus obdařil apoštoly zvláštním vylitím Ducha Svatého... Také oni svým pomocníkům předali vkládáním rukou duchovní dar, který v biskupském svěcení došel až k nám. 2. vatikánský koncil učí, že biskupským svěcením se uděluje plnost svátosti kněžství, která se i v liturgických zvyklostech církve i u svatých otců nazývá nejvyšším kněžstvím a plností posvátné služby. Biskupské svěcení uděluje spolu s kněžským úřadem také úřad učitelský a pastýřský. Vkládáním rukou a slovy svěcení se uděluje milost Ducha Svatého a vtiskuje posvátné znamení, takže biskupové jedinečným a viditelným způsobem zaujímají místo samého Krista učitele, pastýře a velekněze. Pro právoplatné svěcení nového biskupa se vyžaduje účast více biskupů a také se vyžaduje zvláštní výnos římského biskupa, protože ten je svrchovaným viditelným poutem společenství místních církví v jediné církvi.

• SVĚCENÍ KNĚŽÍ, spolupracovníků biskupů

Služba biskupů byla v podřízeném stupni svěřena kněžím, aby byli zařazením do kněžského stavu spolupracovníky biskupského stavu v zájmu řádného plnění Kristem svěřeného apoštolského poslání. Jelikož je funkce kněží spojena s biskupským stavem, podílí se na autoritě, s níž sám Kristus své Tělo buduje, posvěcuje a řídí. Proto kněžství kněží sice předpokládá svátosti zakládající život křesťana, avšak uděluje se zvláštní svátostí. Skrze ni jsou kněží pomazáním Ducha Svatého

označení zvláštním znamením a tím jsou připodobněni Kristu Knězi tak, že mohou jednat jménem Krista-Hlavy. Kněží sice nedosáhli vrcholu kněžství a ve vykonávání své moci závisí na biskupech, jsou však s ním spojeni kněžskou důstojností a mocí svátosti jsou posvěceni, aby hlásali evangelium, aby se stali pastýři věřících a konali bohoslužby jako praví kněží Nového zákona. Svůj posvátný úřad však vykonávají zejména v eucharistické bohoslužbě, kde zastupují Krista, hlásají jeho tajemství a spojují prosby věřících s obětí jejich hlavy. V mešní oběti zpřítomňují a přivlastňují až do příchodu Páně jedinou oběť Nového zákona, totiž oběť Krista obětujícího sama sebe jednou provždy Otci jako neposkvrněný obětní dar. Celé jejich služebné kněžství bere svou sílu z této jediné oběti. Kněží, pečliví spolupracovníci biskupského stavu, jeho pomocníci a nástroj, povolání sloužit Božímu lidu, tvoří se svým biskupem jediný kněžský sbor určený pro různé úkoly. V jednotlivých místních shromážděních věřícího lidu jaksi zpřítomňují biskupa, s nímž jsou důvěrně a velkodušně spojeni. Jeho povinnosti a starosti berou na sebe, pokud jim to přísluší, a v denní péči vykonávají. Kněží nemohou vykonávat svou službu jinak, než že jsou podřízeni biskupovi a setravávají ve společenství s ním. Slib poslušnosti biskupovi, který skládají při svěcení, a políbení biskupa na konci obřadu svěcení znamenají, že je biskup považuje za své spolupracovníky, za své syny, za své bratry a za své přátele, a že oni ho mají na oplátku milovat a poslouchat. Všichni kněží jsou mezi sebou spojeni hlubokým, svátostným bratrstvím. Zvláště pak v diecézi, jejíž službě jsou přiděleni, vytvářejí jeden kněžský sbor.

• SVĚCENÍ JÁHNŮ „ke službě“

Na nižším stupni hierarchie jsou jáhnové, na něž jsou vkládány ruce nikoli ke kněž-

ství, nýbrž ke službě. Při jáhenském svěcení vkládá ruce pouze biskup; tím naznačuje, že jáhen je zvláštním způsobem spojen s biskupem při úkolech svého jáhenství. Jáhni se podílejí vlastním způsobem na Kristově poslání a milosti. Svěcení jim vtiskuje znamení, které nic nedokáže smazat a které je připodobňuje Kristu, který se stal „jáhnem“, totiž služebníkem všech. Jáhnové mají mimo jiné přisluhovat biskupům a kněžím při slavení božských tajemství, především Eucharistie, rozdávat ji, být přítomni jménem církve při uzavírání manželství a žehnat mu, hlásat evangelium a kázat, předsedat pohřebním obřadům a věnovat se různým charitativním službám. Stálé jáhenství, které se může udělovat ženatým mužům, je důležitým obohacením pro poslání církve. Mužové, kteří v církvi konají jáhenskou službu, jsou posílněni a těsněji spojeni s oltářem vkládáním rukou, dochovaným už od apoštolů, aby pak plnili svou službu účinněji s pomocí svátostné milosti jáhenství.

Jak se uděluje svěcení?

Slavnost svěcení biskupa, kněží nebo jáhnů vyžaduje pro svou důležitost v životě místní církve, aby se na ní shromáždil co největší počet věřících. Má se konat, pokud možno, v neděli a v katedrále způsobem slavnostním a přiměřeným takové okolnosti. Tři svěcení, biskupa, kněze a jáhna, mají tutéž strukturu. Jejich místo je v průběhu eucharistické liturgie. Podstatný obřad svátosti kněžství spočívá pro všechny tři stupně ve vkládání rukou biskupa na hlavu svěcence, jakož i ve specifické modlitbě svěcení, kterou se vyprošuje vylití Ducha Svatého a jeho darů potřebných pro službu, pro kterou je kandidát svěcen. V latinském obřadu: úvodní obřady, před-

*Biskupské svěcení z rukou kardinála Vlka
Foto: Litoměřický deník*

stavení a volba kandidáta svěcení, biskupova homilie, dotazování kandidáta, litanie ke všem svatým, dosvědčují, že volba kandidáta byla provedena ve shodě s praxí církve, a uvádějí do slavnostního úkonu svěcení. Po něm následují jiné obřady, které vyjadřují a doplňují tajemství, které se naplnilo: u biskupa a kněze je to pomazání svatým křížem, znamení zvláštního pomazání Duchem Svatým, jež činí jejich službu plodnou; předání evangeliáře, prstenu, mitry a pastýřské berly biskupovi jako znamení jeho apoštolského poslání hlásat Boží slovo, jeho věrnosti církvi, Kristově nevěstě, a jeho úkolu pást Pánovo stádo; knězi se předává patena a kalich, „oběť věřících“, neboť je povolán, aby ji přinášel Bohu; předání evangeliáře jáhnovi, který dostal poslání hlásat Kristovo evangelium.

Kdo může tuto svátost udělit?

Kristus vyvolil apoštoly a dal jim účast na svém poslání a na jeho pravomoci. Protože svátost kněžství je svátostí apoštolské služby, je vyhrazeno biskupům jako nástupcům apoštolů, aby předávali tento „duchovní dar“, „výhonek apoštolské setby“. Právoplatné svěcení biskupové, tj. ti, kteří jsou v linii apoštolské posloupnosti, udělují platně tři stupně svátosti kněžství.

Kdo může tuto svátost přijmout?

Svátost svěcení platně přijímá pouze pokřtěný muž. Pán Ježíš vyvolil muže, aby vytvořil sbor dvanácti apoštolů, a apoštolové udělali totéž, když si vybírali spolupracovníky, kteří měli po nich pokračovat v jejich

*Kněžské svěcení z rukou
Mons. Václava Malého
Foto: Roman Albrecht, ČaV*

poslání. Sbor biskupů, s nimiž jsou kněží spojeni v kněžství, zpřítomňuje a aktualizuje sbor Dvanácti až do Kristova návratu. Církev si je vědoma závaznosti této volby, kterou vykonal sám Pán. Proto není možné svěcení žen. Nikdo nemá právo dostat svátost kněžství. Nikdo si totiž nemůže tento úřad přivlastnit. Člověk k němu musí být povolán Bohem. Kdo si myslí, že poznává znamení Božího volání k službě udělované svěcením, musí vlastní touhu pokorně podřídít autoritě církve, neboť odpovědnost a právo povolát někoho k přijetí svěcení spadá do její pravomoci. Jako každou milost, i tuto svátost lze přijímat jen jako nezasloužený dar. Všichni posvěcení služebníci latinské církve, s výjimkou trvalých jáhnů, jsou vybíráni z věřících mužů, kteří jsou svobodní a mají úmysl zachovávat celibát „pro nebeské království“

(Mt 19,12). Jsou povoláni, aby se zasvětili Pánu a „jeho věcem“ s nerozděleným srdcem, a tak se zcela dávají Bohu a lidem. Celibát je znamením tohoto nového života, k jehož službě je služebník církve posvěcen; když jej přijímá s radostným srdcem, hlásá skvělým způsobem Boží království. Ve východních církvích je už po staletí v platnosti kázeň rozdílná: zatímco biskupové jsou vybíráni jediné z těch, kteří žijí v celibátu, mohou být na jáhny a kněze svěceni ženatí mužové. Tato praxe je už dlouhou dobu považována za oprávněnou; tito kněží vykonávají svou plodnou službu v lůně svých společenství. Z druhé strany je kněžský celibát ve východních církvích ve veliké vážnosti a četní kněží jej dobrovolně zvolili pro Boží království. Jak na Východě, tak na Západě se nemohou oženit ti, kteří už svátost kněžství přijali.

Účinky svátosti kněžství

Nezrušitelné znamení

Skrze zvláštní milosti Ducha Svatého tato svátost připodobňuje svého nositele Kristu tak, aby sloužil jako Kristův nástroj pro jeho církev. Kněžským svěcením je oprávněn jednat jako představitel Krista, hlavy církve, v jeho trojím úřadu kněze, proroka a krále. Jako v případě křtu a biřmování se tato účast na Kristově úřadu uděluje jednou provždy. Svátost kněžství také uděluje nezrušitelné duchovní znamení a nemůže být opakována ani udělena na omezený čas. Platně posvěcený jednotlivec může být jistě z oprávněných důvodů zproštěn závazků a funkcí spojených se svěcením nebo mu může být zakázáno, aby ji vykonával, ale nikdy se nemůže znovu stát laikem ve vlastním slova smyslu, protože znamení vtisknuté svěcením zůstává navždy. Povolání a poslání, které dostal v den svého svěcení, ho natrvalo poznamenávají. Nehodnost posvěceného služebníka nebrání Kristu, aby skrze něho působil, protože jeho prostřednictvím jedná a působí spásu konečkonců sám Kristus. Svatý Augustin se o tom vyjadřuje s důrazem: „Pyšný služebník patří dohromady s ďáblem; avšak kvůli tomu není znesvěcen Kristův dar; to, co skrze něho protéká, zůstává čisté: to, co jím protéká, zůstává průzračné a dospívá až k plodné zemi... Duchovní síla svátosti je totiž jako světlo: přichází čisté k těm, kteří mají být osvěceni, a není zakaleno, i když musí procházet nečistými bytostmi.“

Milost Ducha Svatého

Milost Ducha Svatého vlastní této svátosti spočívá v připodobnění Kristu – knězi, učiteli a pastýři, jehož služebníkem je svěcenec ustanoven. Milost síly, milost vést a moudře a neohroženě hájit svou církev jako otec

a pastýř, s nezištnou láskou ke všem a s přednostní láskou k chudým, nemocným a potřebným. Tato milost ho nutí, aby hlásal evangelium všem, aby byl vzorem svého stáde, aby šel před ním po cestě posvěcení tím, že se ztotožní v Eucharistii s Kristem, knězem a obětí, a aby neváhal dát život za své ovce. Co se týká jáhnů, svátostná milost jim dává potřebnou sílu, aby sloužili Božímu lidu v „diakonii“ (službě) liturgie, slova a lásky, ve společenství s biskupem a jeho kněžstvem.

Před velikostí milosti kněžství a kněžských povinností si svatí učitelé uvědomovali, jak je naléhavá výzva k obrácení, aby celým svým životem odpovídali Tomu, jehož služebníky se stali prostřednictvím svátosti. Tak svatý Řehoř Naziánský, mladický kněz, volá: „Je třeba začít očišťováním sebe sama dříve, než budu očišťovat druhé; je třeba být poučen, abych mohl poučovat; je třeba stát se světlem, abych mohl osvěcovat, přiblížit se k Bohu, abych k němu přibližoval druhé; být posvěcován, abych posvěcoval, vedl za ruku a radil s rozvahou.“ „Vím, čími jsme služebníky, na jaké výši se nacházíme a kdo je Ten, k němuž směřujeme. Známe Boží vznešenost a lidskou slabost, ale také sílu.“ Kdo je to tedy kněz? Je „...obhájcem pravdy, povznáší se s anděly, oslavuje s archanděly, jeho službou stoupají obětní dary na nebeský oltář, sdílí Kristovo kněžství, vtiskuje nový tvar tvoru, obnovuje [v něm] obraz [Boha], činí z něj nové stvoření pro nadpozemský svět, a aby se vyjádřilo, co je v tom nejvznešenější, je zbožštěn a zbožšťuje“. A svatý Jan Vianney říká: „Kněz pokračuje v díle vykoupení na zemi“ ... „Kdyby člověk dobře pochopil, čím je kněz na zemi, nezemřel by hrůzou, ale láskou“ ... „Kněžství je láska Ježíšova srdce.“

(Pokračování v příštím čísle „Apoštola“)

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

BLÍZCÍ MÉMU SRDCI

VZPOMÍNKA NA EVANGELICKÉHO
FARÁŘE, KNĚZE A FOTOGRAFA
KAZIMÍRA SUCHÁNKA

Když 18. května 2019 v domě s pečovatelskou službou ve Stonavě zemřel Kazimír Suchánek, v katolických kostelech se ten den četlo evangelium z 5. kapitoly od sv. Matouše. Ježíš v tomto evangeliu pozvedá přikázání lásky na novou úroveň. Milovat své nepřátele a modlit se i za ty, kdo nás pronásledují – toto nás činí podobnými Otcí. Protože Otec „dává svému slunci svítit na zlé i dobré a dešť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.“ (srov. Mt 5, 43-48)

Každý, kdo fotografuje, ví, že pro fotografii je světlo nezbytné. Ví také, jak důležité je „dobré světlo“. Každý křesťan by měl vědět, jak je důležité žít ve světle Boží pravdy a lásky. Světlo – i to Boží v nás, i to ze slunce – nevlastníme. To my se musíme přizpůsobit světlu. Slunce si nemůžeme objednat. Můžeme se světlu bránit a utíkat do stínu, nebo mu vyjít vstříc.

Kazimír Suchánek byl svědkem Světla, jehož slabým odleskem je slunce. Bůh jako Světlo je přítomen v našem světě. Toto Boží Světlo Kazimír Suchánek hledal, nacházel a snažil se vnášet do života lidí, které potkával. Proto nám dnes může mnoho říct nejen svými fotografiemi, ale i svým životem. Jeho život je důkazem, že svět – i přes veškeré stíny – je stále plný Světla. A že pokud se díváme na sebe, na ostatní a na svět v Božím světle, jsme najednou schopní vidět jemnou – jako pavučinu v protisvětle – síť Boží lásky, která nás všechny spojuje, protože všichni jsme blízcí Božímu srdci.

Ze vzpomínky

**Mgr. Anny Bystrzycké, Ph.D.,
emeritní farářky Slezské církve
evangelické a. v.**

Kněz Kazimír Suchánek byl jen o deset let mladší než naše republika. Během svého života mohl potkat všech jedenáct prezidentů, počínaje T. G. Masarykem až po současného Miloše Zemana. Pravděpodobně žádného osobně neznal, ale jejich politika ovlivnila velmi silně jeho život vícekrát.

Byl pastýřem na mnoha místech a byl opravdovou autoritou. Když zemřel biskup Jerzy Cymork, všichni byli přesvědčeni, že právě on je jediným vhodným kandidátem na biskupa. Nestalo se tak však, protože komunistické úřady mu nedůvěřovaly.

Narodil se v těžkém meziválečném období. Skončila první světová válka a pomalu se chystala druhá. Když se narodil, z mapy Evropy zmizelo Rakousko-Uhersko a místo něho vznikly nové mále státy, mimo jiné Československo, které zahrnovalo různé národnosti a náboženství.

Jako dítě a mladý člověk vyrůstal v křesťanském společenství, které vzniklo ve snaze probudit evangeličky k živější, opravdové víře. Kazimíra Suchánka vždy přitahovala opravdová víra, osvobozená od populismu a jakéhokoliv pokrytectví. Proto také jeho zbožnost nikdy nebylo možné nějak „orazítkovat“. Pro jedno byl příliš zbožný, pro druhé moc liberální. A navíc ještě rád chodil s červenou kravatou...

Nevím, zda já, o jednu generaci mladší, jsem schopná plně pochopit životní cestu kněze Suchánka. Především – jinak jsme se učili dějepis a také mám úplně jiný způsob vnímání světa. Je to trochu tak, jako by to, co bylo včera, dnes už nebylo důležité.

Kněží z generace kněze Suchánka měli důkladné teologické vzdělání, opřené o poctivé studium biblických jazyků, hebrejštiny a řečtiny. Bez znalosti těchto jazyků potom bylo snadné vysvětlit si Bibli podle sebe. Dnešní generace vychází víc z americké optiky a vnímání světa, pro které je osobní dojem důležitější než poctivé studium. Kdysi jsme před Bohem stáli jako hříšní a slabí. Dnes před Bohem stojíme sebejistí. Kdysi jsme během pobožnosti zpívali „Smiluj se, slituj se“, dnes už tomu tak není, je to jinak.

Kněz Kazimír Suchánek prožil první a druhou světovou válku a všechny politické změny, policejní výslechy kněží a zatýkání našich kněží (falešně obviněného kněze Jana Unickiego zavrženého na Pankráci, kněze Jerzego Czyża nuceného pracovat v dolech na uran v Jáchymově), soudy,

vězení, normalizaci a revoluce, včetně sametové. K tomu všechny ty agitace, aby kněz přesvědčoval lidi, ať vstupují do JZD a ať jde mládež pracovat do dolů.

Jednou kněz Suchánek vzpomínal, že když jel vlakem na Slovensko, měl s sebou kufr a v něm liturgické oblečení, Bibli a kancionál. Na Slovensku totiž měl mít pobožnost. Když za hranicí otevřel kufr, uviděl v kufru jen samé komunistické propagandistické letáky, přihlášky do KSČ a přihlášky na práci v dolech. Myslel si, že se mu to zdá. Někdo z cestujících, kdo vystupoval dřív, musel asi kufr omylem zaměnit. Zajímavé by bylo vidět, jak se tvářil propagátor marxisticko-leninské ideologie, když v kufru našel Písmo svaté.

Kazimír Suchánek prošel skrze všechna tato politická období se ctí. Po teologickém studiu na Slovensku a manželství, které uzavřel s MUDr. Danicou Balažovičovou, nezískal státní souhlas pro pastorační činnost. Proto také zůstal v Bratislavě a pracoval tam v projektové kanceláři. Po nějaké době však byl biskupem Cymorkem vyzván k pastorační práci v Třanovicích. Jeho manželka získala práci v jedné z blízkých nemocnic. Bohužel právě tehdy vážně onemocněla a byla nucena vrátit se do Bratislavy. Za nepřítomnosti manželky mu domácnost vedla jeho svobodná teta Firlowa.

Kazimíra Suchánka jsem poprvé potkala na výstavě jeho fotografií v Gutech. Byl

Přijela teta z Třince

tam tehdy knězem a měl pověst upřímně zbožného a zároveň moderního. Smutnou, zaprášenou, umělými květinami vyzdobenou hřbitovní kapli proměnil v překrásný, moderní kostelík. Něco tak úžasného jsem předtím nikde neviděla. Tam jsem také poprvé viděla elektronické varhany a skupinku, která hrála na kytary krásné náboženské písně. Dokonce i členové strany v Gutech s oblibou chodívali na odpolední hudební setkání do kostela a tehdejšímu předsedovi JZD kněz Suchánek (samozřejmě anonymně) psal dožínkové proslovy. Kostel v Gutech se stal duchovním centrem pro široké okolí. Na pobožnosti přicházeli lidé z daleka. Odpolední setkání se sakrální hudbou, doplněné hodnotnými přednáškami nejrozličnějších hostů, byla pro žíznivé duše opravdovým duchovním občerstvením. Kněz Suchánek byl ke všem laskavý, nikoho nevyučoval, nedělal rozdíly, „nerazítkoval“, že ten je „obrácený“ a ten „tradiční“. Nebyl

tam žádný náboženský fundamentalismus, který někde bylo cítit jako takovou duchovní pýchu. Křesťanská obec v Gutech byla tehdy oázou křesťanství, po které člověk každodenně indoktrinován tehdy všudypřítomným „vědeckým světonázorem“, čili ateismem, opravdu toužil.

Najednou byl však kněz Suchánek převeden do Havířova, protože tam vznikl konflikt mezi státními úřady a místním farářem, který potom úřady podněcovaly, aby se přenesl také mezi kněze. Tento konflikt byl tak bolestný, že když Kazimír Suchánek odcházel z Havířova do Těrlicka, jeho teta, která mu stále vedla domácnost, mi řekla, že je potřeba se za něj modlit, protože tak těžké psychické zážitky se léčí alespoň deset let. Šlo asi o depresi, bylo mu tehdy už přes padesát let. To, co nesl a prožíval, však na sobě nedal nikdy znát.

Po nějaké době odešel z Těrlicka zpět do Havířova, kde společně s mladším knězem pokračoval v pastorači. Pořád byl ceněn a oblíben. Vždy byl připraven, elegantní, vtipný, talentovaný, ale vždy skromný. Jeho kázání bylo jasné, krátké a srozumitelné. Říkal, že krátce dokáže mluvit jen dobře připravený kněz. Jeho nepřátelé říkali, že „jim v botách leze do duše“. Nikdy nikoho nekritizoval, neponižoval. Dokázal však trefně popsat povahu člověka. O jednom

knězi, který dělal všechno, ale nic nedovedl do konce, říkal, že takový by chtěl chytit všechny vrány za chvost. Byla jsem překvapená, protože to byl zrovna jeden z hodnotářů naší církve. Ptal se nás, zda naše kázání může natočit na magnetofon, abychom se potom mohli slyšet, zhodnotit a polepšit. Skoro všichni jsme souhlasili. Ale zda jsme se polepšili, to nevím.

Byl moderní, ale zároveň konzervativní. Když jsem měla podstoupit operaci, neutěšoval mě frázemi, ale vyndal peněženku, dal mi tehdy značných 200 Kč, abych to měla do nemocnice. Ostatní říkali, že se budou za mě modlit, a on nic o modlitbě, jen zda nepotřebuji do nemocnice nové bačkory a že v nemocnici by člověk měl mít pár korun po ruce. Bačkory jsem si opravdu koupila. Tehdy jsem si uvědomila, že milosrdný Samaritán nemocnému také neříkal nic o modlitbě. Pramen opravdové zbožnosti je v něčem jiném.

V dávné, ještě totalitní době se stalo, že v naší církevní radě mě tehdejší zástupce biskupa přesvědčoval, abych podepsala, že

budu loajální vůči systému a že budu systémem o všem informovat – čili v praxi – donášet. Nechtěla jsem to podepsat. Bledá a roztrěsená jsem vyběhla na chodbu a náhodou jsem narazila na kněze Suchánka. Když mě tak viděl, tiše zašeptal: „Nic nepodepisovat.“ Tato jeho slova zazněla v mém životě ještě mnohokrát, když mě tajná StB přesvědčovala ke spolupráci. Kazimír Suchánek nemluvil moc, ale měl správné slovo ve správný čas.

Byl ceněným fotografem – umělcem. Známá je jeho publikace „Blízcí mému srdci“. Nejvíce mnou pohnula fotografie „Přijela teta z Třince“. Poprvé jsem tuto jeho fotografii viděla jako studentka, potom zase po čtyřiceti letech na výstavě v Těšíně. Fotografie tety ukazuje krásu stárnoucího člověka, který si nevšiml, že plášť, boty, kabelka a klobouk na něm už vypadají směšně, ale to není nejdůležitější. Pro stárnoucího člověka je důležité, že se mu povedlo šťastně přijet za lidmi, kteří ho milují, i když je jenom obyčejnou tetou z Třince. Komičnost a zároveň

vážnost kněze Suchánka vždy doprovázely. Měl v sobě vždy něco z řeckých tragikomedii, něco, co také známe z filmů Chaplina. Smějeme se, ale zároveň máme slzy dojetí, protože cítíme vážnost a důstojnost života. Ve stejném duchu, ale ještě silněji, tuto hloubku existence a zároveň její křehkost vyjádřil Ježíš, když řekl, že máme větší hodnotu než vrabec. S překvapením se můžeme dívat na Ježíše: Vrabec? A tak důležitý? Kněze Suchánka se můžeme ptát: teta z Třince – a tak důležitá?

Suchánkovi neměli vlastní děti. Adoptovali dceru Evu, dnes už dospělou a vdanou. Ani Eva, coby dcera pastora, neměla za totality snadný život. Kněz Suchánek na týdenních setkáních kněží v diskusi nad Bibli vždy zdůrazňoval nějakou zkušenost ze života. Často vzpomínal na jednoho ze svých žáků náboženství ve škole v Těrlicku. Přestože KSČ bojovala s náboženstvím, tento chlapec byl společně se svým bratrem i v těch nejtěžších časech zapsán na náboženství. Takových odvážných rodin nebylo moc. Tento chlapec se jmenoval Marek. Toto dítě – dnes je to kněz – bylo zformováno knězem Suchánkem. Podobně děti a mládež v Gutech. Tehdy to byly děti a mládež, dnes jsou to už rodiče a prarodiče.

Nelze popsat obrovský vliv kněze Suchánka na život konkrétních osob a naší církve. Byl kazatelem, fotografem, autorem mnoha publikovaných textů, redaktorem evangelického kalendáře a časopisu „Přítel lidu“, dirigentem váženého chrámového sboru a různých hudebních skupin, varhaníkem, skladatelem, sólistou, kostelníkem, vtipným ale také vážným člověkem. Vždy si udržoval od všeho odstup. A to nás plášilo. Neměl rád tykání. Měl úctu ke všem, zacházel s lidmi s velkou zodpovědností a vlídností. Byl pastýřem – ne manažerem, ne trenérem – Pastýřem.

Postřehy z rozhovorů Janusze Kożusznika s Kazimírem Suchánkem

O pravdě

Laicizace života, stavěného jen na materiálních věcech, ve světě zbaveném jakýchkoliv hodnot – toto jsou nové výzvy pro církev, pro kněze, ale také pro církevní a křesťanské časopisy. Výzvy a nebezpečí. Po mnoha stránkách totiž chceme udržet krok s technikou a způsoby sdělování, nezaostávat za laickými médii. Redaktoři by se měli ptát: kde je hranice a čemu má tato práce sloužit? Slouží budování Těla Kristova, kterým je církev, nebo toto tělo ničí? Je potřeba se za každou cenu snažit nezaostávat za žádoucí senzací a publikovat neúplně ověřené informace, které mohou někoho zranit a dalšího pohoršit? Psát pravdu – ale jakým způsobem? Pravdu, ale skrze jakou optiku viděnou? Optikou vlastních zájmů, optikou zájmu někoho diskreditovat nebo optikou lásky k bližnímu, touhy po jeho dobru, po dobru věčném, po spáse? Toto jsou problémy, kterým čelí všechny redakce nejen tištěných médií. Také redaktoři laických médií se ptají – nebo by aspoň měli – po morální hranici způsobů získávání informací a práce s nimi. Jsou to totiž otázky nejen o tom, jak dělat novinářinu, ale jsou to otázky kultury a dobrého vkusu, toho, zda cíle, kterých chceme dosáhnout, za to opravdu stojí.

O práci

Kdysi člověk pracoval například na poli, skřívanci mu zpívali a on mohl také zpívat a modlit se. Pokřičoval se na začátku a na konci práce. A mohl říct, že tato práce byla požehnaná. A čím je práce dnes? Obvykle je mnohem víc psychicky vyčerpávající. Člověk

musí věnovat práci všechny síly, protože jinak ho mohou propustit. A pokud se někdo stane podnikatelem, je potřeba opravdu silné povahy, aby byl schopen sloučit ten každodenní boj se životem víry. Myslím si, že v tomto případě, zvláště na začátku, nemá člověk šanci svou práci plně s čistým svědomím vykonávat. Nejde o nějaké nečestnosti, ale musí celý život obětovat na oltář úspěchu své firmy.

O bohatství

Já bych nechtěl být bohatým člověkem. Vždy bych měl výčitky svědomí, že příliš málo dávám potřebným. Neviděl bych hranici. Dokud bych se nesnížil na úroveň chudoby žebráka, bylo by mi vždy líto, že mám o krajíc chleba víc, než má on. Současný člověk, který touží získávat peníze, asi přece jenom o něco ve svém duchovním životě přichází. Dříve nebo později totiž nastane situ-

ace, že na nic, kromě práce, nebude mít čas. Nebude ho mít ani na to, aby se těšil z toho, co vybudoval. Bude nešťastný, jako otrok. Je potřeba opravdu dávat pozor a snažit se zachovat v této věci rovnováhu – aby nepřišel o to, co je v životě nejdůležitější.

Co přát duchovnímu

k 45. výročí jeho svěcení?

Ať mu Bůh odpustí všechny jeho hříchy. Protože co jiného? Dokud měl člověk mluvit, stále žil budoucností. Ještě jednu knihu přečíst, ještě jedno teologické dílo nastudovat, poznat ještě jednoho zajímavého člověka. Dnes začínám toto všechno omezovat tak, že pravděpodobně to skončí tím, že mi vystačí jen Bible. Neříkám, že to ostatní je zbytečné – absolutně ne, je to obrovský poklad. Ale de facto nikdo z lidí nic nového není schopen říct. A ze stran Bible k nám

promlouvá samotný Bůh. Neraď čtu dvakrát stejnou knihu. Neumím to. Ale v Písmu svatém verše, které jsem přečetl dnes, ke mně zítra nebo za měsíc promluví znovu. A to mi nevadí. To potřebuji. Co tedy přát? Aby byl člověk sám se sebou smířen. Teprve když člověk pozná, že je ničím, že je marnotratným synem, který se do domu vleče se zbytkem sil, musí se naučit, jak sám sobě odpustit (ve jménu Boha). Protože jsou lidé, kteří

• Na náboženství kněz Suchánek chodí mezi lavicemi. Najedonu vidí v sešitě Jirky napsáno: „Suchánek je houpý“. Proto se k Jirkovi obrátí a říká: „Máš chybu v této větě – nepíše se „houpý“, ale „hloupý“.

Tehdy se Jirka trochu zastyděl. Dnes je veselým duchodcem v Gutech. I když dnes už žvýkačku v kapse nemá, pro potřeby umění před objektem demonstruje žvýkačku s plnou grácií.

Boha prosí za odpuštění, ale mají tak vysoké ambice a tak vysoké nároky sami na sebe, že si nedokážou odpustit. Protože k tomu, aby člověk sám sobě odpustil, musí přiznat, že je hříšný.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

Děkuji za fotografie a materiály k této vzpomínce Mgr. Anně Bystrzycké, Ph.D., emeritní farářce Slezské církve evangelické a. v., knězi Januszowi Kożusznikovi z redakce evangelického časopisu „Prítel“ a panu Marianowi Siedlaczskowi ze Zaoziańskiego Towarzystwa Fotograficznego.

KAZIMÍR SUCHÁNEK se narodil 11. května 1928 v Šumbarku. Vystudoval teologii na evangelické teologické fakultě v Bratislavě (1953). V padesátých letech mu bylo zakázáno pracovat jako kněz, proto nastoupil do projekční kanceláře v Bratislavě.

V roce 1959 se vrátil do rodného Slezska. V letech 1965–1977 vykonával svou pastorační službu v Gutech, odkud pochází většina jeho fotografií. Byl také pastorem v Těrlicku, Bludovicích a Stonavě.

Před rokem 1989 byl jedním z předních fotografů v Literární a umělecké sekci HV PZKO. V roce 1993 získal cenu Svatého Bratra Alberta za svou práci v oblasti umělecké fotografie. Cena je udělována za mimořádné úspěchy v kultuře, sakrálním umění a za společenské a ekumenické aktivity. Byl čestným členem Zaoziańskiego Towarzystwa Fotograficznego. V roce 2005 byla jeho tvorba publikována v albu „Bliscy memu sercu“.

(převzato z: www.cs.zwrot.cz)

„Neboj se, Josefe...“

(Mt 1,20)

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

*pro ty, kdo potřebují
Boží milosrdenství.*

17.–24. 7. 2021

Přihlášky a informace: www.pout.cz

Praha tel. 739 002 737

Hodonín tel. 732 951 303

Litoměřice tel. 603 193 244

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ 9.–17. 8. 2021 / 17.–25. 11. 2021 / Vranov u Brna

1. etapa: sv. Marek

2. etapa: sv. Matouš

3. etapa: sv. Lukáš

HLUBOKÉ MLČENÍ – INDIVIDUÁLNÍ DOPROVÁZENÍ

Přihlášky a informace:

o.Tomasz Kazański, SAC

tel.: 739 002 737

lectiodivinacz@gmail.com

www.lectiodivina.cz

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz■ **Kvítky svatého Františka**

Sbírka krátkých příběhů s duchovní pointou ze života světece a jeho druhů. Dnes již klasické dílo autora z konce 14. století čerpá z latinského spisu bratra Hugolina *Actus beati Francisci*

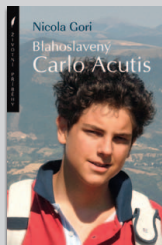
a klade si za cíl zpřístupnit ctinosti a duchovní moudrost svatého Františka co nejširším kruhům.

Knihy vychází v novém překladu s ilustracemi italského výtvarníka Piera Casentiniho z cyklu *Píseň bratra Slunce*. Věříme, že dárkově provedení *Kvítků* nejenže potěší širokou františkánskou rodinu, ale získá si též novou generaci čtenářů. Váz., 192 s., 299 Kč

■ **Clotilde Noël****Vypadlá z hnízda**

Mladí manželé Noëlovi měli už šest vlastních dětí, když se rozhodli, že by si rádi osvojili nějaké opuštěné dítě s postižením. V květnu roku 2013, po dvouletém byrokratickém martyriu, si konečně mohli přivést domů „dauníka“ Marušku, která se záhy stala miláčkem celé rodiny. V jistém okamžiku Clotilde pocítila potřebu psát, pravidelně světovala veškeré to napínavé dění svému deníku: Tenkrát ji ani ve snu nenapadlo, že by někdy mohl vyjít knižně – hned v několika vydáních! – a že bude tak účinně rozšiřovat srdce svých čtenářů.

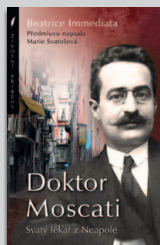
Brož., 160 s., 249 Kč

■ **Nicola Gori****Blahoslavený Carlo Acutis**

Italský teenager, který zemřel v roce 2006 ve věku patnácti let, působí doslova jako zjevení. Na první pohled normální kluk své doby, veselý a komunikativní, který rád jezdí na výlety, má své oblíbené pejsky, s nimiž natáčí zábavná videa, a velkou vášeň pro počítače. Ještě víc ale tihne k Božím věcem. „Eucharistie je moje autostráda do nebe,“ prohlásil Carlo později a je znát,

že její význam chápe do velké hloubky. Kéž nás tento „Boží influencer“ při četbě provází svou přímlovou, abychom svůj život dokázali prožít tak krásně a naplno jako on!

Brož., 128 s., 229 Kč

■ **Beatrice Immediata****Doktor Moscatti:****Svatý lékař z Neapole**

Josef Moscatti (1880–1927) se nedožil ani své padesátky, ale nesmazatelně se vepsal do paměti celé Neapole a svým působením si vysloužil přezdívku „lékař chudých“. Byl to neúnavný

badatel, oblíbený profesor mediců a vyhlášený diagnostik. Medicína pro něj byla posláním. Jakožto hluboce věřící lékař se o své pacienty zajímal opravdu celostně; byl pro něj samozřejmé, že duchovní a tělesná stránka se prolínají a navzájem ovlivňují. Kromě odborné pomoci neváhal lidem doporučit návrat k Bohu a ke svátostem – obzvlášť v situacích, kdy bylo jasné, že medicína je v koncích. V roce 1987 jej papež Jan Pavel II. zapsal do seznamu svatých.

Brož., 200 s., 249 Kč

■ **Jan Dobraczyński****Stín Otce**

V tomto románovém příběhu o svatém Josefovi z Nazaretu se autor ujímá úžasného úkolu převyprávět život významného světece. Snaží se také rekon-

struovat kulturní pozadí, na němž se Josefův život odehrával. Zachycuje nesnáze rodinného prostředí, napjatou atmosféru, ve které židé očekávali příchod Mesiáše, politické události na dvoře Heroda Velikého, vládcovy intriky, zvrácenosti a zločiny. Vychází při tom z biblických pramenů i z rozsáhlého literárního materiálu tehdejší doby.

Stín Otce je především knihou o skromném, pracovitém a hluboce věřícím člověku, o opravdové a vše překonávající lásce mezi Josefem a Marií (Miriam) a o lásce jich obou k Bohu a k Božímu dítěti – Ježíši.

Brož., 272 s., 249 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotini, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší poutě k Božimu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

NABÍZÍME 3 DRUHY OBRAZU MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE

Drazí ctitelé Božího milosrdenství,

22. února 2021 uběhlo 90 let od chvíle, kdy se Pán Ježíš poprvé zjevil sv. Faustyně a požádal o namalování obrazu Božího milosrdenství. S tímto obrazem Pán Ježíš spojil veliké milosti. Slíbil, že kdo tento obraz bude mít v úctě, nezahyne (Den. 49), a že Boží milosrdenství skrze tento obraz působí v duších a vtahuje do Boží lásky (Den. 1379). Samotný obraz není cílem úcty, ale prostředkem k získání milostí. Proto také vzniklo více druhů obrazu milosrdného Ježíše.

K 90. výročí prvního zjevení jsme připravili 3 druhy obrazu milosrdného Ježíše ve velikosti A4 (210x297mm, 350 g lesklá křída) – na rubu s textem o původu a vzniku obrazu a modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství. Cena není stanovena. Váš dar bude určen na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

Pokud o obrázky máte zájem, kontaktujte nás na tel. č.: 566 502 850, 774 521 531 nebo e-mailem: objednavky@apostol.cz

Ať pohled na obraz Božího milosrdenství obnovuje ve vás důvěru v Boží lásku.

otcové pallotini